

Nụ cười đó nhu được lan truyền ra, cả đoàn quân thấy can đảm hơn và đều thư thái hơn. Vậy thì được rồi, Leonart gật đầu.

“Không nhò tới thần linh, như mọi lần, ta sẽ tự mở lối thoát bằng sức mạnh của chính mình.”

Ngay khi đám quân địch đầu tiên đuổi tới chúng ta lập tức tấn công trước. Kiếm quang lóe sáng chém bay đầu tên địch. Một tên khác đâm giáo tấn công trước nhưng Leonart đã nghiêng người vung kiếm nhanh như chớp và chính xác hơn vạn lần dù đang khoác trên mình bộ áo giáp nặng nề. Leonart vung kiếm đáp trả và lại một tên địch nữa bị chém đứt làm đôi. Thêm một tên khác đâm chàng từ bên cạnh nhưng chàng đã nhanh chóng xoay mình chém gục hắn. Chỉ trong chớp mắt chàng đã loại bỏ ba tên địch, cuối cùng thì cứu viện cũng đã tới.

“Bám sát Leo!”

Alan vừa hô to vừa cùng các kỵ sĩ khác trợ giúp Leonart. Nhờ vậy Leonart có thể hoàn toàn tập trung vào những tên địch phía trước mặt chàng. Ngay khi chém nghiêng một tên địch và tránh được cú đâm ngang sườn của một tên khác thì kiếm của chàng gãy làm đôi. So với chút sức tàn lực kiệt của Leonart thì độ bền chắc của thanh kiếm còn kém hơn.

“Ha ha, thật không may cho ngươi.”

Tên địch tận dụng ngay cơ hội và giương giáo lên. Leonart trong nháy mắt chặn ngay mũi giáo. Dường như không lý giải được thân thủ và nhãn lực của chàng, nụ cười đắc chí của hắn đông cứng. Leonart cho thấy sự phi thường của mình, khi vừa lặng lẽ lật cây giáo lại, đồng thời tay trái xoay giáo đâm ngược lại kẻ thù. Lực đâm quá mạnh khiến cho cây giáo gãy làm đôi.

“Leo!”

Alan vừa gọi bạn vừa rút thanh kiếm bên người ném cho Leonart. Chàng không cần nhìn, với tay bắt lấy thanh kiếm từ trên không, cú thế vung kiếm chém bay một tên địch khác.

“Cảm ơn nhé!”

“Đừng để tâm, bạn bè mà.”

Cả hai vừa chiến đấu vừa nở nụ cười không phù hợp hoàn cảnh lúc đó chút nào. Leonart nhanh như chớp đã chém thêm cả đám kẻ thù nữa. Thanh kiếm muộn từ Alan cũng gãy đôi. Lúc này trên chiến trường đã trải đầy xác chết và vũ khí. Chàng nhặt giáo lên, đâm, giết, giáo gãy lại nhặt kiếm lên, lại chém, lại giết, kiếm gãy lại tiếp tục nhặt giáo lên...

Như một đấu trường đẫm máu. Đội truy kích của Amadof dường như cũng chùng bước. Kẻ địch đã từng tấn công như vũ bão, cuối cùng phải dừng lại thậm chí còn bị đẩy lùi trước Leonart. Nhờ sự dũng cảm vô song của Leonart, đội quân như con đê chắn sóng rơi tả lúc trước đã lật ngược tình thế, trở nên vô cùng điềm tĩnh, chặn đứng quân địch.

“Làm tốt lắm, các ngươi đã chặn được quân địch! Rất tốt!”

Từ cuối hàng quân vang lên những lời khích lệ, đó là của một nữ hầu tước già năm nay đã sáu mươi tuổi. Dáng người bà rất cao, đang cưỡi một con ngựa chiến trông thật anh dũng. Có thể do vết sẹo trên mặt mà tướng mạo của bà trông như một nữ tướng cuồng. Nhưng, đó lại là một đại quý tộc, nữ hầu tước Alexis, chị gái của Hoàng đế hiện thời với tuổi đời cách xa, bác của Leonart, tên gọi Rozalia.

“Tôi được đây chúng ta chỉ còn cách Cresand không xa! Đây là điểm cuối của quân truy kích Amadof! Chỉ còn một lần cuối, chỉ còn một bước nữa thôi, nếu vượt qua trận chiến này thì chúng ta, tất cả đều có thể sống sót trở về!”

Bà lấy hết sức bình sinh hô hào đến khản cả giọng để cổ vũ binh lính dưới quyền. Thân là tổng tư lệnh phòng ngự bà có thể tự thoát thân tới sông Cresand, không ai có